

ME JOOME ÄRA KOGU TAEVAVEE

Varem elasime kõik koos onnides kõrgel puuladvus. Mets kaitses meid ja me ei kartnud ei inimesi ega loomi. Tuul ja vihm sosistasid meile iidseid hällilaule. Jagasime kõike – onne, söömaaegu, mälestusi ja unistusi. Olime kõik sarnased. Need olid head ajad.

Elasime üksteise jaoks. Me ei vajanud midagi. Kõik oli võimalik. Kõik juhtus siin ja praegu. Kui päevad tundusid üksluiseks muutuvat, pidasime suuri ja ilusaid pidusid. Tantsisime, laulsime, naersime. Saime lapsi, et saada neid veel ja siis järgmisi kasvatama hakata. Siis muutus kõik.

Ühel päeval hakkas meil hirm. Liiga kaua oli olnud liiga päikseline, puud muutusid kollaseks ja viljad kiduraks. Ootasime, aga vihma ei tulnudki. Väiksed olid janus ja näljas ja meie hirm kasvas. Hirm päikese ja hirm kuumuse ees. Tahtsime paluda jumalaid või otsida abi posijalt, aga polnud kedagi. Kedagi polnud enam alles. Ei jumalaid ega posijaid. Ainult hirm.

Kui taevas mustaks tõmbus, läksid kõik hulluks. Mõne jaoks oli see maailma lõpp, taevas oli meid alla neelamas. Teised nägid selles pääsemist, maagilist vihma, mis metsa päästab. Neil kõigil oli mingis mõttes õigus. Ja siis hakkas sadama. Olime päästetud! Tähistasime vihma tulekut mitu päeva ja mitu ööd. Kuni sadas, olime õnnelikud. Kuid vihm ei lakanud. Läksime katuse alla varju, olime peaaegu kuivad. Vesi tõusis ja õõnestas puid altpoolt. Me ei näinud enam päevavalgust, taevas ei kõnelenud meiega, tuul ulgus ja meie unenäod vaikisid. Lakkasime üksteist armastamast, sest olime liiga hirmul. Viljad läksid mädanema. Pidime nende eest võitlema. Sõime siis, kui teised magasid. Läksime välja putukaid ja sammalt otsima. Sellepärast oleme ikka veel siin. Teised ei tahtnud välja minna. Ja nemad surid. Nõrgad esimestena. Ja siis jäid tugevad nõrgaks. Enne kui jaks otsa lõppes, tulid nad onnidesse välja. Tõid surnud välja. Tuul oli külm ja vihm oli kõikjal. Puud olid libedad, nii et surnud kukkusid vette. Ronisime nendega koos alla, et näha. Teised läksid tagasi üles onnidesse, aga meie jäime alla. Seal oli rohkem putukaid ja rohkem sammalt.

Aeg-ajalt kukkus puulatvadest vette veel surnuid. Arvan, et nüüd on nad kõik seal all. Vaatame neid ja hoolitseme nende eest. Nad on ilusad. Nüüd on isegi külmem, sajab ikka veel ja vesi surnute peal jäätub. Jää on paksem kui eile. Nad ei räägi enam meiega. Näeme neid ikka veel, aga... vähem. Ei tohi neid unustada. Toome neile ilusaid tulesid. Unenägude jaoks. Et neid äratada. Et nad võiksid jälle üles puulatvadesse ronida.

Kuidas ma kalastama õppisin

See oli enne laialihajumist. Elasime kõik koos onnides kõrgel puulatvades. Mõnikord üksi, mõnikord koos pere või sõpradega. Oli ka tühje onne põgusateks kokkusaamisteks või lihtsalt järelemõtlemiseks. Olime end sisse seadnud päris kõrgel puuvõrade kohal, viljade läheduses, oksanõgudest leidsime vihmavett. Mõnikord, kui päike metsa ära kuivatas, läksime alla ning ootasime põua möödumist ja vihma. Magasime punutud mattidel tuules õõtsudes. Need olid head ajad.

Ühel päeval hakkas meil hirm. Liiga kaua oli olnud liiga päikseline, puud muutusid kollaseks ja viljad kiduraks. Ootasime, aga vihma ei tulnudki. Väiksed olid janus ja näljas ja meie hirm kasvas. Tahtsime paluda jumalaid või otsida abi posijalt, aga polnud kedagi. Kedagi polnud enam alles. Ei jumalaid ega posijaid. Ainult hirm. Kui taevas mustaks tõmbus, läksid kõik hulluks. Mõne jaoks oli see maailma lõpp, taevas oli meid alla neelamas. Teised nägid selles pääsemist, maagilist vihma, mis metsa päästab. Neil kõigil oli mingis mõttes õigus. Kõigil peale ühe – minu õe. Tal on tõesti pea sammalt täis... Ja siis hakkas sadama. Äkitselt trummeldasid lehtedel kõrvulukustavalt hiiglaslikud vihmapiisad. Ronisime kõik tagasi puulatvadesse, oma onnide katustele. Laulsime, naersime, tantsisime. Mu õde loopis kõiki puupulkadega. Tähistasime vihma tulekut mitu päeva ja mitu ööd.

Aga vihm ei lakanud. Läksime katuse alla varju, olime peaaegu kuivad. Magasime tihedasti üksteise kõrval, et unustada vihma lõputu trummeldamine. Puud langetasid lehti ja viljad läksid mädanema. Vesi tõusis ja õõnestas puid altpoolt ning me kuulsime kauguses mädanevate okste kukkumist. Igaüks värises oma nurgas või väikestes kampades. Ainult minu õde jätkas elamist nii nagu varem ja ümises vihmast laulda. Siis tõusis vesi onnideni. Pidime kõrgemale ronima, kõige pikemaid puid omavahel jagades. Püüdsin õde veenda koos meiega tulema, aga ta ei kuulanud. Ta toimetas edasi nagu ikka, jalad vees, oksad ümberringi hulpimas. Ta surus oksti vee alla ja naeris, kui need tagasi pinnale vupsasid. Lõpuks hakkas teda jälginud vana mees hullumeelse kombel karjuma, pausi pidamata. Ta asus oma onni lammutama ja ehitas selle uuesti üles, kinnitamata seda puu külge. Mees lükkas onni vette ja see jäi pinnale püsima. Mu õde ronis onni katusele ja hakkas tantsima. Vaatasime teda hetke hämmeldunult ja ruttasime siis kõik oma onne lammutama. Nad kõik libisesid vette, triivisid laiali ja uuesti kokku, pörkasid üksteise vastu. Igal võimalusel liikusime ühest onnist teise, lihtsalt et koos olla. Kaotasime üksteist silmist ja leidsime taas, üha uuesti ja uuesti. Alati liikvel, teadmata, kas veel kunagi kohtume.

Ühel päeval vihm lakkas, päike tuli välja, vesi taandus ja mets ilmus taas nähtavale. Mõned ronisid tagasi puu otsa, teised eelistasid jääda vee peale. Meie õega jäime vee peale. Maitse asi – meile meeldib veel õõtsumine rohkem kui puuokstes. Õppisime onni kinni siduma ja ühest kohast teise liigutama, et üksteist mitte enam silmist kaotada. Käime puude otsas vilju korjamas, aga sööme ka neid, mis vees ulbivad. See oli jällegi mu õde, kes ühel päeval punutud mati vette viskas, et onni all ujuvaid väikseid läikivaid vilju püüda. Ta on tõesti päris osav, see minu õde.